

opusdei.org

A Prelátus 2012. szeptemberi levele

„Nincs szeretet szenvedés nélkül, az önmagunkról való lemondásból fakadó szenvedés nélkül”. XVI. Benedek szavait idézi az Opus Dei prelátusa szeptemberi levelében, amelynek fő témája Krisztus Keresztje.

2012.09.09.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A korábbi évekhez hasonlóan szerettem volna kihasználni ezt a szünetet, hogy több helyen meglátogassam a leányaimat és fiaimat: sokat segít, amikor látlak benneteket, veletek vagyok, és közvetlen közletről érzem az apostoli munka bővülésének mindig sürgető szükségességét. Nem volt rá lehetőség: *omnia in bonum!*, mert így intenzívebben „jártuk be” az egész világot Pamplonából.

Mielőtt Pamplonába mentünk volna, július elején néhány napot Barcelonában és Geronában töltöttünk, ahol az összejövetelen rengetegen vettek részt, és megáldottam egy Szent Josemariáról készült szobrot, amely egy olyan helyre került, ahol nagyon sok fiatallal folyik apostoli munka. Később, amint már említettem, Portugáliába látogattam, hogy imádkozzák a fatimai Szűzanya előtt, és találkozzák számos fivéretekkel és

nővéretekkel. Augusztus 23-án pedig Lourdes-ban jártam, ahol az egész Művel együtt róttam le tiszteletemet a Szűzanya előtt és kértem a közbenjárását: hálát adtam neki mindannyiunk nevében.

Rövid látogatást tettem Hollandiában is. A Prelatúra tagjaival való találkozásból fakadó örömen túl az Atyánkkal és a szeretett don Álvaroval együtt újraéltem a Mű *őstörténetének* egy részét ebben az országban: mennyit imádkoztak Hollandia útjain, városain áthaladva, azokra a nőkre és férfiakra gondolva, akik majd az Opus Dei tagjai lesznek, és tették mindezt azzal a reménnyel, amely mára valóra vált. Éljük meg nap mint nap a szentek közösségét.

Holnap, szeptember 2-án három aggregátus testvéretek szentelem pappá, akik hat hónapja részesültek a diakonátus szentségében. Ez is Szent Josemariát juttatja eszembe,

aki sokat álmodott erről a pillanatról, amikor lesznek olyan papok, akik az aggregátus fiai közül kerülnek ki.

Imádkozzatok értük és az egész világon jelenleg is zajló számos tevékenység gyümölcseiért, valamint a déli féltekén elhelyezkedő régiókért is, hiszen mindennapi életünkkel most ők támogatnak minket.

A hónap közepén, szeptember 14-én újra hálát adunk az

Anyaszentegyháznak a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepéért. Az Atyánk különleges örömmel készült erre a napra és ünnepelte meg, teljes mértékben meggyőződve arról, hogy a Kereszt a dicsőség trónja, amelyről Krisztus mindent magához vonz.[1]

El sem tudjátok képzelni, milyen örömmel rendelte el, hogy az Opus Dei központi székhelyén egy nagy falra fessék fel azt a jelenetet, amelyet a liturgiában ünneplünk: a Szent Kereszt visszatérését

Jeruzsálembe, miután kimenekítették a nem hívők kezei közül.

E mélyen gyökerező áhítat megnyilvánult abban, hogy mindig magán hordta a *lignum crucis* (keresztfa) ereklyéjét, és azt akarta, hogy az utódjai is így tegyenek: először a felejthetetlen don Álvaro, most pedig én. Mindannyiunkat lenyűgözött az a nagy áhítat, amellyel mindennap megcsókolta ezt a szent ereklyét, mielőtt este visszavonult a szobájába pihenni, reggel az új nap kezdetén, valamint egyéb pillanatokban.

Az ünnepet követő napon, szeptember 15-én megemlékezünk a Szűzanyáról, aki ott állt a Kereszt tövében, együtt szenvedett Jézussal, és együttműködött Vele a megváltás művében. Ott megnyilvánult új anyai mivolta, amikor az Úr e szavait hallotta: *Asszony, nézd, a fiad.*[2] Akkor teljes szívével gyengéden igazi

gyermekeivé fogadott minket. Ez a két ünnep a keresztények számára erőteljes, sürgető felhívás arra, hogy szeretettel, bosszankodás és panaszszó nélkül fogadjuk a kis vagy nagy kereszteket, amelyek felbukkannak az életünkben, hiszen minden kereszt Isten különleges áldása, amely Jézus Krisztushoz láncol minket. Emlékezzünk csak arra, amit Szent Josemaría mondott annak kapcsán, hogy sokan keresztnek hívják azt, ami nincs kedvükre, közben pedig a házaikból és főként a viselkedésükből eltávolítják a kereszteket. Nem ismerik be, hogy a Szent Kereszt – minden megnyilvánulásával együtt – szabaddá és erőssé tesz, hogy megvívjuk az új evangelizáció harcát, amelynek mindegyikünk személyes megtérésével kell kezdődnie.

Néhány évvel ezelőtt a Szentatya egy szentbeszédében arról beszélt, hogy **nincs szeretet szenvedés nélkül, az**

**önmagunkról való lemondásból, az
énünk változásából és a valódi
szabadság általi megtisztulásából
fakadó szenvedés nélkül. Ahol
nincs semmi, amiért érdemes
szenvedni, ott az élet is értékét
veszti. Az Oltáriszentség, amely
keresztény életünk középpontja,
Krisztus értünk vállalt áldozatán
alapul, abból a szenvedésből
született, amely a Kereszten érte el
tetőpontját. Mi ebből az önmagát
odaadó szeretetből élünk. Ez a
szeretet bátorságot és erőt ad
ahhoz, hogy Krisztussal és Érte
szenvedjünk ebben a világban,
annak tudatában, hogy az életünk
éppen így válik naggyá, éretté és
valódivá.[3]**

Segítségünk mindenkinek, akivel
találkozunk, még ha csak futólag is,
hogy ilyen szemmel, békével és
örömmel nézzenek a szenvedésre és
felfedezzék annak értékét. Az
Alapítónk egy alkalommal ezt a

következő, fájdalommal feltett
kérdéssel hangsúlyozta ki: ***Ki keresi
ma a Szent Keresztet? Kevesen. Jól
tudjátok, hogyan viszonyul a világ
a Kereszthez, beleértve sok olyan
embert is, akik katolikusnak
mondják magukat, a Keresztet
mégis botránynak vagy
balgaságnak tekintik, amint Szent
Pál írta: iudæis quidem
scándalum, géntibus autem
stultítiam(1Kor1,23). Uram!
Századok múltán is folytatódik ez
a nem normális helyzet, még olyan
emberek között is, akik azt
mondják, hogy szeretnek és
követnek Téged.***^[4] Valóban azt
látjuk a világunkban, amit az Apostol
írt a korintusiaknak: A zsidók
csodajeleket kívánnak, a görögök
bölcsességet követelnek, mi azonban a
megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a
zsidóknak ugyan botrány, a
pogányoknak meg balgaság, a
meghívottaknak azonban, akár
zsidók, akár görögök: Krisztus Isten

ereje és Isten bölcsessége.[5]

***Gyermekeim – folytatta az Atyánk –,
lássátok be, hogy nem túlzok. A
Kereszt még mindig a halál
jelképe, ahelyett, hogy az élet jele
lenne. Az emberek még mindig
menekülnek a Keresztől, mintha
vérpád lenne, amikor valójában a
dicsőség trónja. A keresztények
még mindig elutasítják a
Keresztet, és a szeretet helyett a
fájdalmat látják benne.[6]*** Te és én,

mindannyian, valóban szeretjük a
Szent Keresztet? Meg vagyunk róla
győződve, hogy a keresztre feszített
Krisztussal való egység a
természetfeletti hatékonyság és a
valódi öröm forrása? Nap mint nap
igyekszünk buzgón felvállalni azt,
ami nincs kedvünkre: a betegséget, a
terveink előtt tornyosuló
akadályokat, a napjaink során
felbukkanó viszontagságokat? Ha
természetfeletti módon tekintünk
rájuk, mindennap felfedezünk majd
számos alkalmat arra, hogy

egyesüljünk Jézussal és a Szűzanyával, szeretettel összegyűjtögetve az apró és talán nem annyira apró nehézségeket és felajánlva őket a szentmisében. Milyen nagy kincset tudunk így felhalmozni a Mennyben ezen apróságok segítségével!

Erre tanított fáradhatatlanul Szent Josemaría. ***Arra buzdítalak benneteket, hogy a nap folyamán – az önmegtagadásaitokkal, az Úr iránti szereteteket és odaadásotokat kifejező tetteitekkel – gyűjtögessétek az arany, a briliáns-, rubin- és smaragdpor milligrammjait. Ott rejtőznek az utatok mentén, az apró dolgokban. Gyűjtsétek össze őket, hogy kincset halmozzatok fel a Mennyben, mert az arany milligrammjaiból állnak össze az idő múlásával a grammok és kilogrammok; és e drágakövek darabkáival gyönyörű***

***gyémántokat, nagy rubinokat és
lenyűgöző smaragdokat
készítetek.***[7]

A recept könnyen megvalósítható, de szükséges hozzá, hogy Krisztus mellett akarjunk lenni a Golgotán.

***Három hozzáállás lehetséges a
Keresztel szemben – foglalta össze
az Alapítónk. – Menekülni ettől az
ajándéktól: ezt teszi szinte
mindenki. Vakmerően keresni a
Keresztet, nagy
megpróbáltatásokra vágyani és
rendkívüli bűnbánatot végezni: ha
ez nem Istentől származik, ezt sem
találom helyénvalónak, mivel
előfordulhat, hogy rejtett gögből
fakad. A harmadik lehetőség az,
hogy örömmel fogadjuk a
Keresztet, amikor az Úr küldi:
szerintem ez a legmegfelelőbb
magatartás a Keresztel szemben.***[8]

Fordítsuk tekintetünket a Szent Szűz felé. Az, hogy Szűz Mária kitartott a Kereszt tövében, a Fia közvetlen közelében, kétségtelenül Isten különleges kegyelmének volt köszönhető, ugyanakkor olyan kegyelemről van szó, amelyre Mária éveken át tartó – az angyali üdvözléssel, sőt még korábban kezdődő – felkészüléssel válaszolt, amelynek során szívét és lelkét kitárta az előtt, amit Isten kért tőle.

Mária útjára a názáreti háztól Jeruzsálemig, amely elhaladt a Kereszt mellett, ahol a Fiú a gondjaira bízta János apostolt, a kitartó összeszedettség jellemző, amelynek segítségével a Szűzanya a szívében, Isten előtt (vö. *Lk* 2,19-51) elmélkedett valamennyi eseményről, és ezen Isten jelenlétében végzett elmélkedés keretében megértette Isten akaratát és képes volt azt bensőleg elfogadni..[9]

Gyermekeim, a Szűzanya ezen ünnepén az Egyház ezt a nagy tanulságot adja nekünk tovább. Szűz Mária teljes földi életét az az égő vágy határozta meg, hogy teljesítse Isten akaratát, akkor is, amikor ez az isteni gondviselés fájdalmassá vált. Mindezt zokszó nélkül, emberi és természetfeletti eleganciával tette, anélkül, hogy felhívta volna magára a figyelmet: Mária – amint azt sokszor ismételte Szent Josemaría – ***a rejtett és csöndes alázat mesternője***.^[10] A példája arra sarkall, hogy szeretettel fogadjuk az élet viszonytagságait: az aprókat – ami a leggyakoribb – és a nagyobbakat egyaránt.

Igyekezzünk magunkévá tenni a Szűzanya hozzáállását, aki példa azon lelkek számára, akik szemlélődő életet akarnak élni a világ kellős közepén: a személyes imádságunkban elmélkedjünk azokról az eseményekről – legyenek

örömteliek vagy fájdalmasak –, amelyek a napjaink folyamán merülnek fel, hogy mindegyikben felfedezzük az Atyaisten szerető akaratát és nyugodtan elfogadjuk azt. Ily módon örömmel töltjük el Jézus Krisztus Szívét, aki megáld minket és hatékonyá teszi az arra irányuló erőfeszítéseinket, hogy sok lelket közel vezessünk hozzá. Szeressük az önmegtagadást és a bűnbánatot természetes módon, felhajtás nélkül, ahogy Mária életében látjuk. ***A világ csak azért csodálja a szembetűnő áldozatot, mert nem ismeri a titkos, csendes áldozat értékét.***[11]

Amikor a mise alatt az oltáron álló keresztet szemléljük, amikor megcsókoljuk a kis feszületet, amelyet – az Atyánk tanácsát követve, javaslom, hogy – mindig hordjatok magatoknál, amikor megcsókoljuk a kápolnában a fakeresztet vagy fejet hajtunk előtte, figyeljünk e mozdulatok mély

jelentésére. A Pápa szavaival élve, arról beszélnek nekünk, hogy **Isten nem karddal, hogy a Kereszttel váltotta meg a világot. Halála pillanatában Jézus kitárja a karját. Ez mindenekelőtt a kínszenvedés mozdulata: hagyja, hogy odaszögezzék értünk, hogy nekünk adja az életét. A kitárt kar ugyanakkor az imádkozó gesztusa is, a pap testhelyzete, amikor a könyörgés során kitárja a karját: Jézus a kínszenvedést, a szenvedését és halálát imádsággá, az Isten és az emberek iránti szeretetet kifejező cselekedetté alakította. Ezért a keresztre feszített Krisztus kitárt karja egyben az ölelés gesztusa is, amellyel magához vonz, amellyel szeretettel magához akar szorítani minket. Ily módon az élő Isten képmása, maga is Isten, és rábízhatjuk magunkat.**[12]

XVI. Benedek e szavait újraolvasva eszembe jutott egy jellemző kép Szent Josemariáról. Amikor a keresztre feszített Úrról beszélt, akit a szögeknél sokkal inkább az irántunk való nagy szeretete tartott ott – ahogy az Atyánk szokta mondani –, gyakran, természetes módon enyhén kitárta a karját és kifelé fordította a tenyerét egy olyan mozdulattal, amelyet az emberek többsége talán észre sem vett. Úgy vélem – néhány alkalommal meg is jegyezte –, hogy ez a mozdulat azt a vágyát fejezte ki, hogy szorosan egyesüljön a keresztfára szegezett Úrral; igyekezett azonosulni vele, hogy mindenkit befogadjon.

A Pápa megjegyzi, hogy **Mária diszkrét módon végig követte a Fia útját a nyilvános működése során, egészen a Kereszt tövéig, és most is – csendes imádságával – figyelemmel követi az Egyház útját.**^[13] Kérjük kitartóbban a

közbenjárását e nehéz időkben, hogy tegyen minket erőssé az elfogadott és keresett fájdalommal szembesülve.

Helyezzük anyai közbenjárása oltalma alá – hiszen ő a *Mater Ecclesiæ*, az Egyház Anyja – a hit évét, amely néhány hét múlva, október 11-én, a II. Vatikáni Zsinat kezdetének ötvenedik évfordulóján kezdődik. A Szentatyát követve igyekezzünk minden pillanatban kifogástalan keresztényekként viselkedni, világos tanúságot téve – a tetteinkkel és a szavainkkal – a katolikus hitünkről. A társadalomnak, a környezetnek, amelyben mozgunk, szüksége van rá, hogy kiegészítsük a lelki élettel, a természetfeletti élettel, amelynek egyetlen forrása Jézus Krisztus Keresztje. Önsanyargatás nélkül, békésen és kitartóan igyekezzünk elsajátítani a Mester tanítását, aki ezzel a vággyal ment a Golgotára: *vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek...*[14]

Továbbra is *egyként*^[15]
imádkozzatok a szándékaimért,
egyesülve az imádságban, az
áldozatban és az Egyház, a római
Pápa és minden lélek szolgálata
iránti vágyban. Hogy ez sikerüljön,
kérjük don Álvaro segítségét, aki
éppen a Fájdalmas Szűzanya
ünnepén vette át az Atyánk helyét.
Azt gondolom, hogy az a béke, amely
mindig is jellemző volt Szent
Josemaría első utódjára, még
erősebbé vált, olyannyira, hogy
amikor vele voltak, az emberek az Úr
erőtéljes hívását érezték.

Kísérjük el a Pápát libanoni apostoli
útján szeptember 14-e és 16-a között,
ahol aláírja és átadja a Közel-Keletről
szóló szinódus utáni apostoli
buzdítást, amely a két évvel ezelőtt
Rómában tartott különleges püspöki
szinódus gyümölcse. Imádkozzunk
ezekért a területekért, melyeket az Úr
megszentelt jelenlétével, és kérjük
Szűz Máriától, a Béke Királynőjétől –

Regina Pacis – a béke ajándékát e terület népei és az egész emberiség számára.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok

+ Javier

Torreciudad, 2012. szeptember 1.

[1] Vö. *Jn* 12,32

[2] *Jn* 19,26

[3] XVI. BENEDEK: A Szent Pál-évet megnyitó szentmisén elhangzott szentbeszéd, 2008. június 28.

[4] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1964. május 3.

[5] *1Kor* 1,22-24

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1964. május 3.

[7] SZENT JOSEMARÍA, 1968

[8] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1964. május 3.

[9] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. március 14.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 509

[11] *Ugyanott*, 185

[12] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Mariazellben, 2007. szeptember 8.

[13] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. március 14.

[14] *Lk* 22,15

[15] *Vö. Jn* 17,23

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2012-
szeptemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-szeptemberi-levele/) (2026.03.11.)